

[Udenrigsministeren.]

det ærede Medlem derfor opretholder sine Paastande, ser jeg ikke anden Undskyldning derfor — og jeg synes, det ærede Medlem skulde være mig taknemmelig, fordi jeg byder ham Undskyldning for den Fremfærd, han her har vist —, end at han har ladet sig vildlede af de skadelige Aviser, han til daglig læser. Hvad der staar fast som Resultat af hele denne Forhandling, er, at hele den Kampagne, som en Del af den konservative Presse og en Del af Venstrepressen har ført, og som det ærede Medlem med mere eller mindre Støtte fra anden Side her har gjort sig til Talsmand for, er i den mest aabenlyse Strid med Sandheden, som det overhovedet er muligt at tilvejebringe i saadanne Forhold.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forholdet til de nordiske Stater erklærer det ærede Medlem, at han ikke tænker paa militære Alliancer. Dette er jeg selvfølgelig glad ved, dermed falder i Virkeligheden ogsaa al Tale om fælles nordisk Militærpolitik, al Tale om den ene eller den anden Art af militær Hjælp mellem de nordiske Stater. Det samme Standpunkt havde det ærede Medlem Hr. Krag, og han indtog det straks i sine Udtalelser. Tilbage bliver da, saa vidt jeg forstaar, kun noget om, at man skulde føre nogle Forhandlinger om neutralitetspolitiske Spørgsmaal. Jeg har straks sagt, at paa dette Omraade har vi været i Forhandling, er vedblivende i Forhandling og vil utvivlsomt ogsaa i Fremtiden blive ved at være det. Men den Risiko, der opstaar, opstaar, hvis man ud fra denne almene Drøftelse af Neutralitetsspørgsmaal gaar over til militærpolitiske Forhandlinger, førte, som man siger, i Fortrolighed mellem Regeringerne, med Inddragning af Rigsdagsmænd. Jeg har paapeget, hvorfor jeg ikke tror paa Nyttens deraf, og jeg har understreget, at hvis saadanne Forhandlinger virkelig føres, da vil de andetsteds blive opfattet som Forhandlinger med militærpolitiske Formaal, militære Synspunkter, der kan faa Betydning for de andre Stater paa en saadan Maade, at dette vil vække en alt andet end tilfredsstillende Stemning og Opfattelse overfor os. Det ærede Medlem har talt om, at jeg jo ikke var bange for i Genève at drøfte militærpolitiske Spørgsmaal med andre. Selvfølgelig ikke, den fælles Forhandling af alle Stater, som er Medlemmer af Folkeforbundet, er eet, men noget andet er at skille bestemte Grupper af Stater ud som førende en fælles militær Politik. Dette advarer jeg vedblivende imod.

Det ærede Medlem tror ogsaa stadig, at der i Berlin er truffet Aftale om senere Forhandling og senere Møde i Hamborg vedrørende Kreatureksport. Det er sagt ham den ene Gang efter den anden, at dette er en fuldkommen Vildfarelse. Der blev ingen saadan Aftale truffet. Det blev oplyst dernede, at Tyskerne tænkte sig at rette visse Henstillinger til deres Folk paa dette Omraade, ganske som vi havde Ret til at rette saadanne Henstillinger, men der var ingen Aftale af nogen Art om fortsat Forhandling mellem tyske og danske Mynigheder. Hvad Karakteren var af den Henstilling, der saa fandt Sted, har jeg tidligere omtalt, og der er i alt dette intet som helst Holdpunkt for den Agitation, det ærede Medlem har forsøgt at drive dermed.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Krag til mig i en meget misfornøjet Form, at jeg havde sagt et eller andet om den Dokumentation, han forleden Aften havde foretaget om Forholdet i 1926 og 1929, da han havde Ordet. Jeg har ikke med en eneste Stavelse omtalt denne Dokumentation fra det ærede Medlems Side, og det har jeg ikke gjort, fordi hele den Dokumentation bestod i en Gentagelse af den Debat om disse Forhold, der var ført i Sommersamlingen, og som vi virkelig ikke havde nogen som helst Brug for at koge op nu.

Derimod har jeg endnu nogle enkelte Ord til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem gav nu Grunde for, at han saa det radikale Partis nye Bevægelser, som han tror paa, som begyndte fra 1915 eller, som han nu sagde, 1916 — jeg var før lidt forbavset over, at han netop tog Aaret 1915 som Udgangspunkt, just det Aar, da baade Radikale og Socialdemokrater sammen med ham gennemførte den nye Grundlov, men jeg forstaar nu, at det ogsaa snarere er 1916, han tænkte paa. Maa jeg dertil sige dette, at denne Paastand om det radikale Venstres Opslugning af Socialdemokratiet og Forvandling under dets Indflydelse hørte vi jo fra Venstres Side lige saa godt i Aarene mellem 1905 og 1916, som vi har hørt dem siden; det er en gammel, gammel Historie, der har gjort sin Tjeneste i hver eneste Valgkamp, hvori Venstre har deltaget, siden det radikale Venstre blev til, og som har været deres Hovedargument og det, hvormed de først og fremmest søgte at skræmme Folk bort fra os. Er der da sket noget nyt ved den Gimle-Tale, som den daværende Indenrigsminister holdt i 1916, som den Gang gjorde saa dybt et Indtryk i denne Sal, og som jeg